

Владика Сергије: Обновљени Рмањ јесте понос Тронеђе и њен крајеугаони камен

Беседа Његовог Преосвештенства Епископа бихаћко-петровачког г. Сергија одржана 14. септембра 2024. године на освећењу храма Светог Николаја Чудотворца у манастиру Рмњу

Обнова манастира Рмња започета је пре четири деценије. Само Господ зна колико је труда у рмањску обнову уложио блажене успомене Епископ далматински Стефан, а и касније његов наследник блажене успомене Митрополит дабробосански Николај, као и верник из Мартин Брода Вељко Медић који је о Рмњу бринуо као о сопственом дому. Велики труд уложио је и епископ Хризостом, садашњи Митрополит дабробосански, чијим смо благословом наставили започето, а велику захвалност дугујем и архимандриту Серафиму, дугогодишњем игуману овог манастира и мом сабрату, чији је труд на обнови Рмња добро свима познат.

С обзиром да смо дуго били на маргини маргине, баш као и све три стране српске Тронеђе, са обновом се почињало и застајкивало, па опет на једвите јаде настављало, јер није било могуће почети и завршити започету обнову са

прогнаним и осиромашеним становништвом које је и само мучило своје муке. Молитвена жеља је ипак на крају уродила плодом. Наша хтења је препознао председник Републике Србије г. Александар Вучић, па нам је несебично помогао омогућавајући нам да интензивирамо радове на обнови, а потом га је следио и председник Републике Српске г. Милорад Додик. Помажући нам да приведемо крају богоугодно дело, а у исто време, у обнову Рмања укључују се и многи знани и незнани, тако да је градитељска обнова је доживела своју круну и као резултат заједничких напора имамо ово што данас нас видимо – блистави, обновљени и освештани Рмањ, који је поново постао оно што је одувек био – понос српске Тронеђе и њен крајеугаони камен.

Због тога се данас заједно са нама радује и Света Катарина Кантакузина Бранковић, која је давне 1443. године по предању годинама градила овај манастир и која чак и данас, чврсто верујем, брине за ову светињу. Радује се и душа многих монаха, свештеника, војвода, игумана и мученика ове свете обитељи, чија је љубав ову светињу дизала из пепела. Радују се, као што рекох, рмањски мученици, подвижници и исповедници, радују се заједно са нама данас бројне генерације православних Срба којима је целокупан живот прошао у ропству.

Манастир Рмањ је у тим ропским ноћима био једно светло наде, сламка спаса и молитвена утеха. Зато су га наши непријатељи палили и рушили, пљачкали и уништавали, али веру овог народа нису и никада неће моћи уништити. Српска Тронежа данас је полупуста, непријатељи нашег рода протерали су нас са наших огњишта, а повратак српског становништва после тога није био подржан ни од кога. Зато смо данас ту где јесмо, али и ово мало што нас има чврсто стоји на земљи својих предака и Богу се моли у древним светињама као што је ова светиња, манастир Рмањ, чија је историја богатија и дубља него прошлост већине познатих нам држава.

Ми одавде нећемо никуда не зато што немамо где, већ зато што је ово наше и свака стопа натопљена је крвљу и знојем наших уснулих предака. Њима смо дужни постојање и њих нећемо изневерити. Зато ћемо остати и опстати и сведочити име српско и веру православну у овим крајевима Босанске Крајине, али и у Лици и Далмацији, јер су Срби са све три стране Тронеђе једно те исто – браћа по крви, вери и језику. Државне границе настају и нестају, пишу се и бришу, али народ траје и одолева надживљавајући царства и државе. Ако нас историја Рмања и чему може научити јесте да се не сме одступити од свог идентитета без обзира са каквим смо околностима суочени. Понављам, мало нас је, али смо жилави, храбри и вољни да истрајемо у очувању наших

светиња и огњишта, као и наше прошлости коју памтимо и коју ћемо предати нараштајима који тек долазе. Зато нам је потребна подршка и даље како Републике Србије тако и Републике Српске, али и Босне и Херцеговине.

Дуго смо ми скрајнути чекајући да нас се неко сети, али сада из свег гласа вапимо да се помогне опстанак овог народа и његових светиња. Док се год чују звона манастирских и парохиских храмова живеће српска Тронежа, јер су светиње биле и остале залог нашег постојања. Нека би дао Господ да васкрсење Рмња васкрсне српску Тронежу у којој је увек било места за све добре и честите људе, без обзира којем народу или вери припадали. Епархија бихаћко-петровачка са Рмњем у овом духовном средишту јесте истински чувар наших опустошених села и градова, али и чувар сећања на хиљаде и хиљаде невиних предака који су мученички пострадали током крваве прошлости, а нарочито у Другом светском рату.

Због тога смо и основали Центар за историју, традицију и духовност да сачувамо бесцено благо оних којима смо све дужни. Налазећи се на ветрометини историје на међи царстава и држава, у процепу великих сила, чинићемо оно што можемо, јер као што рече Свети Петар Цетињски: Учини колико је кадар, учинио је колико је и дужан.

Рмањ данас почиње живети новим животом, а његово васкрсење, уверен сам, означиће и васкрсење и осталих наших крајишких светиња које ће себи дозивати прогнане православне Србе и њихове наследнике са молитвеном жељом да оживе оно што је пре три деценије заспало. У том напору потребна нам је подршка свих вас заједно, јер смо окупљени око племенитих дела и зато можемо постићи много тога. Нека Рмањ свима нама буде подсетник да смо тек почели, да нема одустајања нити изговора, већ да осмислимо заједнички будуће кораке и да почнемо са реализацијом договореног. Тако ћемо потврдити да смо достојни наше славне историје, али и времена у којем живимо и за које смо одговорни.

Свима вама благодарим на данашњем доласку у Светониколајевски Рмањ са отвореним позивом да дођете опет у ову кућу, којој је домаћин Свети отац Никола чијим смо благословом сабрани у дан данашњи. Вама, Ваша Светости, дугујем неизмерну захвалност што сте увек показивали вашу љубав за ртањску свештену обитељ, јер сте се прошлих година очински интересовали како тече обнова Рмња. У нашој епархији и нашем Рмњу увек ћете бити радо виђени и зато дођите нам кад год будете у прилици, јер дом Светог Николаја јесте и Ваша кућа.

spc.rs